

Roodkapje

Leonard Roggeveen

bron

Leonard Roggeveen, *Roodkapje*. Met illustraties van Rie Cramer. G.B. van Goor Zonen, Den Haag
1937

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/rogg009rood01_01/colofon.php

© 2012 dbnl

The logo for the Dutch Bibliographic Network (dbnl) consists of the lowercase letters 'dbnl' in a stylized, blue, sans-serif font. The 'd' and 'b' are connected, and the 'n' and 'l' are also connected.

Koeken bakken!

Roodkapje

Aan de zoom van het bos stond een klein huisje. En in dat huisje woonden een Vader, een Moeder en hun klein dochtertje. ‘Roodkapje,’ zo noemden de mensen het meisje, omdat Moeder haar nooit anders dan rode fluwelen mutsjes liet dragen. Die kleurden zo mooi bij haar zwarte haren! ‘Roodkapje’, dat zeiden ook Vader en Moeder en Grootmoeder, die midden in het bos woonde, tegen haar! ‘Roodkapje’, alleen maar ‘Roodkapje!’

Op een mooie zomerdag waren Moeder en Roodkapje in de keuken bezig met het bakken van kleine ronde krentenkoeken. Dat wil zeggen: Moeder bakte ze. En Roodkapje stak zo af en toe een kruimeltje van het baksel in haar mond, om te proeven of de koeken wel zoet genoeg waren!

Toen Moeder meer dan twintig koeken had gebakken, hing ze de pan aan de spijker naast het fornuis.

Ze zocht er zes van de mooiste en dikste uit. Die wikkelde ze in een papier en legde het warme pakje in een hengselmandje. Ze deed er ook een fles zoete rode wijn bij en een stuk of wat verse eieren, zó van de kip!

Daarna riep ze haar dochtertje bij zich.

‘Roodkapje,’ zei ze. ‘Je weet toch wel, dat Grootmoeder een beetje ziek is, nietwaar?’

‘Ja Moeder!’ antwoordde Roodkapje.

‘Zou jij dit volle mandje naar Grootmoeder toe kunnen brengen, Roodkapje?’

‘Ja Moeder!’

‘Zul je dan héél vlug doorlopen, Roodkapje?’

‘Ja Moeder!’

‘En niet in het bos bloempjes gaan plukken?’

‘Nee Moeder!’

‘Mooi zo,’ zei Moeder. ‘Dan ben je een flinke meid! Doe Grootmoeder de groeten van me. En zeg haar, dat ik over een paar dagen kom kijken, of ze al beter wordt!’

Toen stopte ze haar dochtertje nog een lekkere koek in haar handje en Roodkapje ging op weg, het grote bos in.

Het was prachtig weer. De zon gluurde door de groene bladeren naar beneden en bescheen met zijn warme stralen de bloemen tussen het mos; witte sterretjes, blauwe klokjes, rode roosjes, tientallen mooie bloemen in allerlei kleuren!

Roodkapje vergat, wat ze Moeder beloofd had!

Ze zette haar mandje neer en ze begon bloemen te plukken, zoveel als ze er met haar kleine handjes vast kon houden. Ze dacht niet meer aan Grootmoeder, die ziek in haar kleine huisje lag, geheel alleen. Ze plukte maar; gele, rode, witte en blauwe bloemen; ze plukte maar....!

Opeens kwam daar een grote wolf aanstappen! Die had achter een dikke boomstam gezeten. En daar had hij Roodkapje op zijn gemak een poosje zitten bekijken!

Wat schrok Roodkapje!

‘D...d...de w...wolf,’ stotterde ze.

En haastig greep ze haar mandje. Ze wou dadelijk weglopen, zo vlug als

Naar Grootmoeder!

ze kon! Maar de wolf trok een heel vriendelijk gezicht en hij zei met een zacht stemmetje: ‘Nee Roodkapje! Schrik jij maar niet, hoor! Ik ben een beste brave wolf. Ik zal je helemaal geen kwaad doen! Vertel me eens: waar ga je naar toe?’

Roodkapjes schrik verdween, toen ze den wolf zo vriendelijk hoorde praten.

‘Ik ga naar Grootmoeder,’ antwoordde ze.

‘Naar Grootmoeder?’ vroeg de wolf. ‘Ik wist niet eens dat je nog een Grootmoeder had! En waar woont ze, Roodkapje?’

‘Ze woont midden in het bos, wolf! In dat kleine huisje, vlak bij de hoge eikebomen. Ik denk, dat je 't wel eens gezien zult hebben!’

‘Zo zo,’ zei de wolf. ‘Woont ze dáár? Ja, daar ben ik wel eens geweest, hoor! Ik weet precies, waar dat is! Maar wat ik vragen wou: komt Grootmoeder je zo aanstonds niet een eindje tegemoet?’

‘Nee wolf,’ zei Roodkapje. ‘Dat kan ze niet! Want ze ligt op bed. Ze is een beetje ziek, weet je! En daarom ga ik haar wat krentenkoeken brengen, die Moeder voor haar gebakken heeft. En een fles met zoete wijn. En wat eieren. Daar wordt ze weer gauw beter van, zegt Moeder!’

‘Zo zo,’ zei de wolf weer. En hij dacht eventjes na. Hij had al in geen twee dagen wat gegeten, zodat hij erge honger had. ‘Die Grootmoeder.....,’ dacht hij, ‘die zou me juist van pas komen! En dat kleine Roodkapje ook! Wacht eens, daar bedenk ik wat...!’ Hij draaide zich om. ‘Dag lief Roodkapje,’ zei hij. ‘Haast je maar niet, hoor!’ En toen draafde hij het bos in, recht naar Grootmoeders huisje toe.

‘Dag wolf!’ riep Roodkapje nog.

De wolf....!

Maar de wolf hoorde haar niet meer. Hij was in een ommezentje tussen de bomen verdwenen.

Grootmoeder lag in de bedstede, achter de roodgebloemde gordijntjes. De koorts, die haar bijna twee weken lang geplaagd had, was wat minder geworden. Ook haar hoofdpijn was zo goed als over. En nu lag ze zo'n beetje te doezelen en te dommelen. Op een rond tafeltje voor de bedstede stonden haar drankjes en haar pillen. Die zou ze over een paar dagen gelukkig niet meer nodig hebben! Gelukkig! Ja! Want ziek zijn is lang niet prettig!

Opeens schrok Grootmoeder wakker. Ze deed haar ogen open. ‘Wat hoor ik daar?’ zei ze zachtjes tegen zichzelf. ‘Het is net, of ik iemand langs mijn huisje hoor lopen. Zou dat misschien Roodkapje zijn? Die heb ik al in geen week gezien!’

Tegelijk werd er op de deur geklopt.

‘Wie is daar?’ vroeg Grootmoeder.

‘Ik ben het, Grootmoeder,’ antwoordde een zacht stemmetje. ‘Ik ben het! Roodkapje, uw kleindochtertje. Ik kom u in een mandje wat lekkers brengen, om u weer helemaal beter te maken!’

‘Och, Roodkapje,’ zei Grootmoeder. ‘Dat vind ik lief van je, hoor! Maar ik kan de deur niet voor je open doen, omdat ik nog in mijn bed lig. Trek maar aan het touwtje; dan gaat de deur vanzelf wel open. En kom dan maar gauw binnen. Ik verlang er naar, om je weer eens te zien!’

Een, twee, drie! Tik-tik-tik!

Daar sprong de klink van de deur omhoog!

Grootmoeder slaapt

Daar is Roodkapje!

Meteen ging de deur open....!

En wie kwam daar binnen?

O, wat schrok Grootmoeder! Dat was Roodkapje niet! Dat was de wolf!

Grootmoeder ging rechtop in haar bed zitten. ‘Weg jij, lelijke wolf!’ riep ze. Maar de wolf luisterde niet. Hij liep naar Grootmoeder toe en hapte haar zó maar ineens naar binnen. Ja, dat deed hij! En toen stapte hij naar de hangkast, trok een schoon nachtjak van Grootmoeder aan, zette een nieuwe muts op zijn bruine kop en Grootmoeders bril op zijn neus en.... kroop daarna in Grootmoeders bed. Hij trok de dekens omhoog tot aan zijn kin en bleef zo op zijn gemak liggen wachten, tot Roodkapje zou komen.

Het duurde niet lang, of Roodkapje kwam. In haar linkerhand droeg ze het mandje. Daar had ze ook een ruikertje bloemen in gelegd. En met haar rechterhandje klopte ze op de deur.

Klop! Klop! Klop!

‘Wie is daar?’ vroeg de wolf. En hij praatte zo zacht, als hij maar kon.

‘Ik ben het, Grootmoeder!’ riep Roodkapje. ‘Ik ben het! Uw kleindochtertje!’

‘Och, ben jij het, vrouwtje?’ zei de wolf. ‘Dat vind ik aardig van je, hoor! Maar Grootmoeder kan nog niet opstaan, om je open te doen! Weet je wat? Trek maar aan het touwtje! Dan gaat de deur vanzelf wel open. En kom dan maar gauw naar binnen. Ik verlang er naar, om je weer eens te zien!’

Ja, dat zei de wolf, terwijl hij Grootmoeders stem zo goed mogelijk namaakte!

Roodkapje trok aan het touwtje.

Een, twee, drie! Tik-tik-tik!

Wat grote tanden!

Voor de tweede maal sprong de klink omhoog. De deur ging open. En Roodkapje liep vrolijk lachend naar binnen.

‘Dag Grootmoeder!’ riep ze. ‘Daar ben ik! U hebt de groeten van Moeder. Over een paar dagen komt ze nog eens kijken. En in dit mandje zitten een heleboel lekkere dingen, om u beter te maken.’

‘Dag vrouwtje,’ zei de wolf met zijn mooiste stem. ‘Ik ben blij, dat je me weer eens komt opzoeken, hoor! Kom eens een beetje dichterbij mijn bed, dan kan ik je wat beter zien!’

Roodkapje stapte dadelijk naar de bedstede toe. Verwonderd keek ze tussen de gordijntjes door naar binnen. Hé, wat zag Grootmoeder er vreemd uit! Wat had ze een donker gezicht gekregen! En wat leek ze groot....!

‘Maar Grootmoeder,’ zei ze, ‘wat hebt u een grote neus! Is die zo'n stuk gegroeid, toen u ziek was?’

‘Die neus heb ik, om beter te kunnen ruiken, vrouwtje,’ zei de wolf.

‘En uw ogen, Grootmoeder,’ zei Roodkapje, ‘uw ogen zijn óók al zo groot! En ze schitteren zo. Hoe komt dat?’

‘Die ogen heb ik, om beter te kunnen zien, vrouwtje,’ zei de wolf.

En toen geeuwde hij een paar malen, want hij werd slaperig door de warmte van de dekens.

‘O Grootmoeder!’ riep Roodkapje. ‘Wat hebt u grote tanden! Véeel groter dan een week geleden! En u hebt er ook veel méér!’

‘Die grote tanden,’ zei de wolf, ‘die heb ik, Roodkapje, om beter te kunnen eten!’ Op hetzelfde ogenblik ging hij zitten en....

Daar zijn ze weer!

Hap! Hap! Hap!

In drie grote happen had hij ook het kleine Roodkapje opgeslokt! Die nare wolf! ‘Ziezo,’ zei hij. ‘Dat is alweer gebeurd! En nu ga ik eens op mijn gemak een slaapje doen.’

Hij deed zijn ogen dicht en twee minuten later lag hij al zo luid te snurken, dat het wel een kwartier ver in de omtrek te horen was!

Er liep een man in het bos, een grote sterke jagersman. Dat was de Vader van Roodkapje. Hij had van de houthakkers gehoord, dat er een grote wolf in het bos ronddwaalde. En nu zocht hij naar het dier.

Toen hij in de buurt van Grootmoeders huisje kwam, hoorde hij het luide snurken van de wolf.

‘Zou dat Grootmoeder zijn?’ dacht hij. ‘Dat kan ik bijna niet geloven! Wacht, ik zal eens gaan kijken!’

Vlug stapte hij naar het kleine huisje toe, deed de deur open en ging naar binnen. Daar zag hij den wolf op Grootmoeders bed liggen. Dadelijk begreep hij alles! ‘O, jou wreedaardig beest,’ bromde hij. ‘Jij hebt natuurlijk die goede oude vrouw opgegeten! Maar dat zal je slecht bekomen!’ Hij haalde een grote schaar uit zijn zak en knipte de buik van den slapenden wolf open. Eerst kwam Roodkapje uit de wolvenbuik vandaan. En toen Grootmoeder. Ze waren allebei nog springlevend! Gelukkig maar! Ze waren wel heel erg geschrokken. Maar toen ze Vader voor zich zagen staan, was de schrik al gauw weer verdwenen. Vrolijk lachend keken ze elkaar aan!

Wat deed Vader?

Hij ging naar buiten en zocht daar vier grote keistenen. Die legde hij in de buik van den wolf. En vervolgens naaide hij met een paar vlugge steken de opengeknipte huid weer dicht!

Een poosje later werd de wolf wakker. Hij had dorst gekregen van zijn slaapje. Hij sprong uit Grootmoeders bed vandaan. Door de zware stenen in zijn buik kon hij bijna niet lopen. Voetje voor voetje sleepte hij zich voort tot aan de rand van het beekje, dat door het grote bos stroomde. Hij bukte zich, om wat te drinken. Maar door de zwaarte van de stenen viel hij voorover in het water. Een ogenblikje later was hij dood.

‘En nu gaan wij met ons drieën naar Moeder!’ zei Vader. ‘Leunt u maar op mij, Grootmoeder! Wij hebben op onze zolder nog een bedstede, die we niet gebruiken. Daar kunt u in slapen. En dan wordt u bij ons weer helemaal beter!’

Zo gebeurde!

Wat was Moeder blij, toen ze Grootmoeder, Vader en Roodkapje daar aan zag komen! En toen ze hoorde, wat er in Grootmoeders huisje gebeurd was, kreeg ze zowaar tranen in haar ogen. Ze tilde haar dochtertje op en kuste haar, dat het klapte!

Een week later was Grootmoeder weer helemaal opgeknapt.

Gezond en stevig ging ze naar haar eigen huisje terug!

En nog dikwijls kwam haar lieve kleindochtertje bij haar op bezoek!

Dit was de geschiedenis van Roodkapje en den bozen wolf!

Weer thuis!